

Cauza C-568/20**Cerere de decizie preliminară****Data depunerii:**

2 noiembrie 2020

Instanța de trimitere:

Oberster Gerichtshof (Austria)

Data deciziei de trimitere:

23 septembrie 2020

Reclamantă:

H Limited

Pârât:

J

În cauza introdusă de reclamanta H***** Limited, *****, [omissis] împotriva pârâtului J*****, [omissis] privind suma de 9 249 915,62 euro [omissis], în procedura privind recursul extraordinar formulat de pârât împotriva ordonanței pronunțate în apel de Landesgericht Linz [Tribunalul Regional din Linz] din 22 iunie 2020, [omissis], prin care s-a respins apelul declarat de pârât împotriva ordonanței Bezirksgericht Freistadt [Tribunalul Districtual din Freistadt] din 9 octombrie 2019, [omissis] Oberster Gerichtshof [Curtea Supremă, Austria] [omissis] a pronunțat următoarea

O r d o n a n ț ă:

A. Adresează Curții de Justiție a Uniunii Europene următoarele întrebări în vederea pronunțării unei decizii preliminare:

1) Dispozițiile Regulamentului (UE) nr. 1215/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 12 decembrie 2012 privind [OR 2] competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială (denumit în continuare „Regulamentul nr. 1215/2012”), în special articolul 2 litera (a) și articolul 39 din Regulamentul nr. 1215/2012, trebuie interpretate în sensul că

există o hotărâre care trebuie executată și în cazul în care, în urma unei verificări sumare în cadrul unei proceduri desfășurate în contradictoriu într-un stat membru, dar numai în ceea ce privește obligația de a respecta autoritatea de lucru judecat a unei hotărâri pronunțate împotriva sa într-un stat terț, partea împotriva căreia se solicită executarea este obligată să efectueze plata către partea care a obținut câștig de cauză în cadrul procedurii din statul terț, în sensul datoriei judiciare impuse în acest stat, obiectul procedurii din statul membru limitându-se la verificarea existenței dreptului născut din această datorie față de partea împotriva căreia se solicită executarea?

2) În cazul unui răspuns negativ la prima întrebare, dispozițiile Regulamentului nr. 1215/2012, în special articolul 1, articolul 2 litera (a), articolul 39, articolul 45, articolul 46 și articolul 52 din Regulamentul nr. 1215/2012, trebuie interpretate în sensul că, independent de existența unuia dintre motivele enumerate la articolul 45 Regulamentul nr. 1215/2012, executarea trebuie să fie refuzată atunci când hotărârea care trebuie verificată nu este o hotărâre în sensul articolului 2 litera (a) sau al articolului 39 din Regulamentul nr. 1215/2012 sau atunci când cererea subiacentă acestei hotărâri din statul membru de origine nu intră în domeniul de aplicare al Regulamentului nr. 1215/2012?

3) În cazul unui răspuns negativ la prima întrebare și al unui răspuns afirmativ la a doua întrebare, dispozițiile Regulamentului nr. 1215/2012, în special articolul 1, articolul 2 litera (a), articolul 39, articolul 42 alineatul (1) litera (b), articolul 46 și articolul 53 din Regulamentul nr. 1215/2012 trebuie interpretate în sensul că, în procedura privind cererea de refuz al executării [OR 3], instanța din statul membru solicitat trebuie să considere, în mod necesar, deja pe baza informațiilor furnizate de instanța de origine în certificatul prevăzut la articolul 53 din Regulamentul nr. 1215/2012, că există o hotărâre care intră în domeniul de aplicare al regulamentulului și care trebuie executată?

B. Suspendă judecarea recursului până la pronunțarea deciziei preliminare de către Curtea de Justiție a Uniunii Europene [omissis].

M o t i v a r e :

[1] **I. Situația de fapt**

[2] Părțile fac obiectul unei proceduri de executare silită (procedură de executare) pendinte în circumscripția Bezirksgericht Freistadt (denumită în continuare „instanța de prim grad de jurisdicție”). Reclamanta, H***** Limited (denumită în continuare „H*****”) este o bancă cu sediul în *****. Pârâtul J***** are domiciliul în Austria.

[3] Această executare se întemeiază pe titlul executoriu reprezentat de ordonanța pronunțată la 20 martie 2019 de High Court of Justice Business and Property Courts of England & Wales Commercial Court (QBD) (denumită în continuare „High Court”), o instanță din Regatul Unit.

[4] La rândul său, hotărârea engleză era întemeiată pe două hotărâri iordaniene din anul 2013 prin care J***** era obligat la plata sumei totale de (aproximativ) 10 300 000 USD.

[5] J***** nu a contestat faptul că a fost obligat la plată în temeiul hotărârilor iordaniene, ci că sumele trebuie plătite către H*****. Creditorul ar fi o altă persoană juridică. H***** nu ar avea legitimitatea de a executa hotărârile în Iordania sau în afara acestei țări. În plus, hotărârile ar fi fost obținute în [OR 4] mod fraudulos și ar fi fost pronunțate, de asemenea, pe baza unui mandat nevalid. Ar fi contrar ordinii publice ca instanțele engleze să pronunțe o hotărâre (corespunzătoare) engleză pe baza hotărârilor iordaniene.

[6] În cadrul procedurii engleze, H***** a solicitat, printre altele, pronunțarea unei decizii printr-o procedură sumară, în sensul că cele două hotărâri iordaniene pot fi executate împotriva J***** la fel ca hotărârile engleze.

[7] Prin ordonanța High Court din 20 martie 2019, citată anterior, această cerere a fost admisă, iar J***** a fost obligat, printr-o somație de plată, să efectueze plata către H***** a sumei de 10 392 463 USD, plus dobânzi și cheltuieli. Pe lângă problema dacă o procedură sumară era admisibilă în Anglia, întemeindu-se pe dreptul iordanian, High Court a analizat problema dacă H***** ar putea invoca în mod legitim drepturi care decurg din hotărârea iordaniană, răspunsul fiind afirmativ. High Court a considerat că J***** ar fi fost obligat în Iordania să efectueze plata către H***** care ar fi înființat în această țară o sucursală, iar nu o persoană independentă din punct de vedere juridic sub forma unei filiale. În continuare, High Court a analizat și fraudarea procesului invocată de J*****, precum și pretinsa lipsă a mandatului în cadrul procedurii iordaniene. În opinia High Court, era evident că nu ar fi fost posibilă contestarea cererii de executare a hotărârilor iordaniene.

[8] Pe baza ordonanței sale din 20 martie 2019, High Court a eliberat un certificat conform articolului 53 din Regulamentul nr. 1215/2012, potrivit căruia J***** ar fi obligat la plata către [OR 5] H***** a unei sume în cuantum de 10 392 463 USD, majorată cu dobânzi în valoare de 5 422 031,65 USD și costuri de 125 000 GBP.

[9] Prin ordonanța instanței de prim grad de jurisdicție din 12 aprilie 2019, H***** i-a fost încuviințată executarea cu privire la realizarea unei creanțe față de J***** în valoare de 9 249 915,62 euro (prin conversie), majorată cu dobânzi și costuri, pe baza hotărârii High Court din 20 martie 2019.

[10] J***** solicită respingerea executării hotărârii High Court din 20 martie 2019 și încetarea executării.

[11] Prezenta cerere de decizie preliminară are ca obiect chestiuni referitoare la caracterul executoriu al hotărârilor străine și la întinderea verificării în cadrul procedurii privind cererea de refuz al executării.

[12] **II. Temeiuri juridice:**

[13] Temeiurile juridice din dreptul Uniunii:

Temeiurile juridice din dreptul Uniunii ale acestei cereri de decizie preliminară sunt în special articolul 1, articolul 2 litera (a), articolul 39, articolul 42 alineatul (1) litera (b), articolele 45, 46, 52 și 53 din Regulamentul nr. 1215/2012.

[15] Dreptul național:

[16] Gesetz über das Exekutions- und Sicherungsverfahren [Exekutionsordnung (Codul procedurilor de executare)] din 27 mai 1896, denumită în continuare „EO”, prevede în sinteză:

Partea întâi.

Executarea.

[...]

Titluri executorii.

Articolul 1 [OR 6]

Titlurile executorii în sensul prezentei legi sunt următoarele acte și documente întocmite în domeniile de aplicare ale acestei legi:

[...]

Titluri executorii străine

Articolul 2

[...]

(2) Sunt asimilate de asemenea actelor și documentelor menționate la articolul 1 actele și documentele care, deși au fost întocmite în afara domeniului de aplicare al prezentei legi, trebuie executate în temeiul unei convenții internaționale sau al unui act al Uniunii Europene, în lipsa unei hotărâri distincte de încuviințare a executării.

Partea a treia

Dreptul internațional al executării

Secțiunea 1

Dispoziții generale

Considerații generale

Articolul 403 Actele și documentele întocmite în străinătate (titluri executorii străine) trebuie să facă obiectul unei hotărâri de încuviințare a executării pe teritoriul național, în măsura în care acestea nu trebuie executate în temeiul unei convenții internaționale sau al unui act al Uniunii Europene, în lipsa unei hotărâri distincte de încuviințare a executării.

[...]

Secțiunea 3

Executare pe baza actelor și documentelor organizațiilor supranaționale

[*omissis*]

Secțiunea 4 [OR 7]

Lipsa hotărârii de încuviințare a executării

Termen pentru cererile de refuz

Articolul 418 (1) În cazul în care încuviințarea executării pe baza unor titluri executorii străine nu este condiționată de o hotărâre de încuviințare a executării, partea obligată poate invoca, prin intermediul unei cereri de încetare a executării, motive care se opun executării pe teritoriul național (motive de refuz).

(2) Încetarea prevăzută la alineatul (1) poate fi solicitată numai în termen de opt săptămâni de la notificarea încuviințării executării.

(3) Atunci când motivele de refuz se întemeiază pe fapte care nu au apărut decât după notificarea încuviințării executării sau cu privire la care partea obligată nu a avut cunoștință ca urmare a unui eveniment imprevizibil sau inevitabil, fără ca aceasta să rezulte din culpa sa ori ca urmare a unui grad minim de eroare, termenul începe să curgă din ziua în care partea obligată a putut lua cunoștință de aceste fapte. Revine părții obligate sarcina de a menționa aceste împrejurări în cererea sa de încetare a executării și de a indica mijloacele de justificare a acestora.

[*omissis*]

[17] III. Concluziile și argumentele părților

[18] În cererea sa de refuz (cererea de încetare), J***** a invocat, pe de o parte, încălcarea ordinii publice. Cu toate acestea, pentru prezenta trimitere preliminară este relevant celălalt argument al său potrivit căruia [OR 8] hotărârea engleză ar fi fost pronunțată pe baza sau în scopul executării a două hotărâri iordaniene,

constituind astfel o așa-numită hotărâre „merger”. O decizie a unui stat membru privind plata corespunzătoare unei datorii judiciare impuse într-un stat terț nu ar trebui executată în alt stat membru în cadrul Regulamentului nr. 1215/2012. În cadrul procedurii de refuz a statului în care se solicită executarea ar putea fi invocată absența unei hotărâri executorii. În cadrul procedurii de refuz nu ar exista nicio obligație a statului membru solicitat de a respecta informațiile furnizate de instanța de origine în certificatul prevăzut la articolul 53 din Regulamentul nr. 1215/2012.

[19] În opinia H*****, titlul care trebuie executat ar fi o hotărâre autonomă a unei instanțe engleze. În plus, instanțele din statul membru solicitat ar fi ținute să respecte conținutul certificatului eliberat de High Court. Hotărârea străină nu ar putea fi verificată decât în cadrul articolului 45 din Regulamentul nr. 1215/2012. În această privință, ar fi exclus să se verifice dacă hotărârea pronunțată potrivit dreptului procesual străin ar fi, într-adevăr, o hotărâre executorie în temeiul Regulamentului nr. 1215/2012.

[20] **IV. Procedura desfășurată până în prezent**

[21] **Instanța de prim grad de jurisdicție** a respins cererile formulate de J*****. Aceasta a considerat că în speță ar fi aplicabil Regulamentul nr. 1215/2012 sau că ar exista o hotărâre engleză care trebuie recunoscută și executată. În urma unei ample proceduri în contradictoriu, High Court ar fi emis un titlu de plată și nu doar ar fi recunoscut caracterul executoriu al hotărârilor iordaniene. În plus, considerațiile referitoare la inaplicabilitatea Regulamentului nr. 1215/2012 ar fi inoperante, întrucât acest aspect ar trebui verificat de instanța de origine pe [OR 9] al cărei certificat conform articolului 53 din Regulamentul nr. 1215/2012 ar fi ținută să îl respecte instanța de prim grad de jurisdicție în cadrul procedurii de refuz.

[22] **Instanța de al doilea grad de jurisdicție** nu a admis apelul formulat de J*****. Procedura în Anglia s-ar fi desfășurat în contradictoriu, ceea ce ar fi suficient pentru a exclude o procedură de exequatur. Hotărârea engleză ar intra sub incidența articolului 2 litera (a) din Regulamentul nr. 1215/2012. J***** nu ar fi contestat în fața High Court creanțele deținute de H*****. Critica referitoare la faptul că High Court nu ar fi examinat dreptul invocat împotriva sa ar fi, așadar, de neînțeles. În ceea ce privește certificatul prevăzut la articolul 53 din Regulamentul nr. 1215/2012, nu ar exista îndoieli care să indice existența unui motiv de refuz în temeiul articolului 45 din Regulamentul nr. 1215/2012. Verificarea hotărârii engleze nu ar fi posibilă decât în cadrul articolului 45 din Regulamentul nr. 1215/2012.

[23] **V. Întrebările preliminare**

[24] Întrebarea 1) (întinderea interdicției privind dubla executare):

[25] Pornind de la jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene (a se vedea Hotărârea Curții 129/92, Owens Bank, punctul 25) referitoare la Convenția din 27 septembrie 1968 privind competența judiciară și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială (denumită în continuare „convenția”), trebuie să se considere că nici Regulamentul nr. 1215/2012 nu este aplicabil în cazul unor proceduri sau al unor probleme tratate în cadrul procedurilor din statele membre care privesc recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială pronunțate în state terțe (l'exequatur sur l'exequatur ne vaut) [omissis]. În acest mod se urmărește evitarea ca prin așa-numita „dublă executare” să fie încălcate norme **[OR 10]** care ar trebui respectate în cazul executării directe, în statul în care se solicită executarea, a hotărârii pronunțate într-un stat terț.

[26] Spre deosebire de instanțele inferioare, instanța de trimitere tinde să urmeze opinia juridică potrivit căreia această afirmație trebuie să se aplice și în cazul hotărârilor privind obligarea la plată pronunțate de o instanță străină în temeiul unei acțiuni având ca obiect executarea unei hotărâri (*actio iudicati*), în măsura în care raportul juridic aflat la originea datoriei judiciare nu este verificat pe fond [omissis].

[27] Potrivit instanței de trimitere, această concluzie nu este răsturnată nici de faptul că procedura principală s-a desfășurat în contradictoriu. Ceea ce contează este obiectul procedurii. În speță, verificarea sumară din cadrul procedurii engleze s-a limitat la problema dacă J***** este obligat la efectuarea plății către H***** în temeiul hotărârilor iordaniene.

[28] Ținând seama de opinia contrară, în orice caz rezonabilă, a H***** și a instanțelor inferioare, această problemă procedurală necesită o clarificare din partea Curții de Justiție a Uniunii Europene.

[29] Întrebarea 2) (refuzul executării dincolo de motivele de refuz prevăzute la articolul 45 din Regulamentul nr. 1215/2012):

[30] Potrivit jurisprudenței Curții de Justiție a Uniunii Europene, motivele de refuz prevăzute la articolul 45 din Regulamentul nr. 1215/2012 sunt enumerate în mod exhaustiv și sunt de strictă interpretare (Hotărârea Curții C-302/13, *flyLAL*, punctul 46). Obiectivul libertății de circulație cât mai extinse a hotărârilor europene trebuie respectat întotdeauna (Hotărârea Curții C-681/13, *Diageo Brands*, punctul 40 și următorul). Lista exhaustivă **[OR 11]** și motivele strict definite sunt expresia încrederii reciproce a statelor membre [a se vedea în acest sens considerentul (26)]. În plus, articolul 52 din Regulamentul nr. 1215/2012 interzice instanțelor din statul membru solicitat să revizuiască pe fond o hotărâre pronunțată în alt stat membru (a se vedea, de exemplu, Hotărârea Curții C-38/98, *Renault*, punctul 29).

[31] Ar putea exista îndoieli dacă trebuie să se deducă din economia menționată, în sensul opiniei juridice a instanțelor inferioare, că în cadrul procedurii de refuz

al executării trebuie, prin urmare, să fie examinate exclusiv motivele de refuz prevăzute la articolul 45 din Regulamentul nr. 1215/2012.

[32] Doctrina dominantă oferă un răspuns negativ la această chestiune.

În consecință, din dispozițiile citate anterior ale Regulamentului nr. 1215/2012 nu se poate deduce că este exclusă examinarea condițiilor generale ale unei executări în temeiul Regulamentului nr. 1215/2012. Prin urmare, problema dacă Regulamentul nr. 1215/2012 este într-adevăr aplicabil sau dacă hotărârea străină este o hotărâre, (care trebuie recunoscută și executată) în sensul articolului 2 litera (a) din Regulamentul nr. 1215/2012, trebuie să poată face obiectul unei verificări în statul membru solicitat [*omissis*]. [OR 12]

[33] Și instanța de trimitere tinde să urmeze această opinie doctrinară cu atât mai mult cu cât, din modul de redactare a articolelor 45 și 46 din Regulamentul nr. 1215/2012, nu se poate deduce o interdicție de a examina, în statul membru solicitat, împrejurări care împiedică o executare transfrontalieră, chiar și atunci când nu există un motiv de refuz în sensul articolului 45 din Regulamentul nr. 1215/2012. În privința refuzului executării, inclusiv articolul 41 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1215/2012 pledează împotriva opiniei că refuzul s-ar putea întemeia exclusiv pe motivele prevăzute la articolul 45 din Regulamentul nr. 1215/2012. Același aspect este valabil în ceea ce privește considerentul (30) prima teză. Nici a doua teză a considerentului (30) referitoare doar la refuzul recunoașterii, potrivit căreia recunoașterea unei hotărâri ar trebui să fie refuzată numai dacă există unul sau mai multe dintre motivele de refuz prevăzute de prezentul regulament, nu infirmă doctrina dominantă. Aplicarea acestei norme presupune existența unei „hotărâri”, ceea ce trebuie în mod logic să fie examinat în cadrul unei prime etape (și anume chiar înaintea examinării motivelor de refuz în sensul articolului 45 din Regulamentul nr. 1215/2012).

[34] O clarificare din partea Curții de Justiție a Uniunii Europene este de asemenea necesară pentru a răspunde la această întrebare și prezintă relevanță pentru continuarea procedurii, în măsura în care trebuie să se răspundă negativ la prima întrebare.

[35] Întrebarea 3) (obligația de a respecta certificatul prevăzut la articolul 53 din Regulamentul nr. 1215/2012):

[36] Curtea de Justiție a Uniunii Europene a stabilit deja într-o situație de drept comparabilă, în temeiul Regulamentului (CE) nr. 44/2001 al Consiliului din 22 decembrie 2000 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială, că informațiile [OR 13] care figurează în certificatul prevăzut la articolul 54 din regulamentul respectiv pot fi verificate de instanța [*omissis*] din statul membru solicitat (Hotărârea Curții C-619/10, *Trade Agency*, punctul 46).

[37] Instanța de trimitere tinde să aplice prin analogie această afirmație și în privința certificatului prevăzut la articolul 53 din Regulamentul nr. 1215/2012,

astfel încât partea împotriva căreia se solicită executarea poate contesta în statul membru solicitat – independent de informațiile neobligatorii cuprinse în certificat în această privință – că nu sunt îndeplinite condițiile de punere în executare, de exemplu, ca urmare a inexistenței unei hotărâri în sensul articolului 2 litera (a) din Regulamentul nr. 1215/2012 sau a inaplicabilității Regulamentului nr. 1215/2012 [*omissis*].

[38] Cu toate acestea, instanța de prim grad de jurisdicție a pornit (în mod evident) de la ideea că, în urma unei hotărâri recente a Curții de Justiție a Uniunii Europene (a se vedea Hotărârea Curții C-361/18, *Weil*, punctul 33), în legătură cu certificatul, nu i s-ar permite examinarea, în cadrul procedurii de refuz, a problemei privind existența unei hotărâri care intră în domeniul de aplicare al Regulamentului nr. 1215/2012 și care trebuie executată în alt stat membru.

[39] Instanța de trimitere nu interpretează în acest sens hotărârea Curții de Justiție a Uniunii Europene citată, ținând seama inclusiv de jurisprudența anterioară. Opinia contrară este, în orice caz, rezonabilă. Curții de Justiție a Uniunii Europene i se solicită lămuriri cu privire la situația juridică și în această privință. Această din urmă ipoteză însă numai în cazul unui răspuns negativ la prima întrebare și al unui răspuns afirmativ la a doua întrebare.

[40] **VI. Aspecte procedurale [OR 14]**

[41] Oberster Gerichtshof, în calitate de instanță supremă, este obligată să sesizeze Curtea cu o cerere de decizie preliminară în situația în care aplicarea care trebuie dată dreptului Uniunii nu este atât de evidentă încât să nu lase loc unor îndoieli rezonabile. Asemenea îndoieli există în speță. [*omissis*]

Oberster Gerichtshof,

Viena, 23 septembrie 2020

[*omissis*]